

Hader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No 3 }   Warts 1880   { 6. Harg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Passions-Salme.

Hil dig, Frelser og Forjoner!
 Berden dig med Torne kroner;
 Du det ser, jeg har istinde
 Rosenkrands om Kors at vinde,
 Giv mig dertil Mod og Held!

For dit Ansigt vil jeg træde,
 Thi jeg tror, du er tilstede;
 Jeg tilbeder dig i Støvet,
 Fordi ren, som Guldet prøvet,
 Du er dog misfundelig.

Hvad har dig hos Gud bedrovet,
 Og hvad elsked' du hos Støvet,
 At du vilde Alt opgive
 For at holde os ilide,
 Os dig at meddele hel?

Kjærligheden, Hjertegløden
 Stærkere var her end Døden;
 Heller giver du end tager,
 Ene derfor dig behager
 Korsets Død i Alles Sted.

Alt, nu føler jeg tilfulde
 Hjertets Haardhed, Hjertets Kulde!
 Hvad udsprang af disse Fjelde
 Navnet værd til at gjengælde,
 Frelsermand, din Kjærlighed?

Dog jeg tror, af dine Bunder
 Væld udsprang til stort Vidunder,
 Mægtigt til hver Sten at vælte,
 Til Isbjerge selv at smelte,
 Til at tvætte Hjertet rent.

Derfor beder jeg med Taarer:
 Led den ind i mine Aarer,
 Floden, som kan Klipper vælte,
 Floden, som kan Isbjerg smelte,
 Som kan Blodsflyd tvætte af!

Du, som har dig selv mig givet,
 Lad i dig mig elske Livet,
 Saa for dig kun Hjertet banker,
 Saa kun du i mine Tanker
 Er den dybe Sammenhæng!

Skjøndt jeg maa som Blomsten visne,
 Skjøndt min Haand og Barm maa isne,
 Du, jeg tror, kan det saa mage,
 At jeg Døden ei skal smage,
 Du betalte Syndens Sold.

Ja, jeg tror paa Korsets Gaade;
 Gjør det, Frelser, af din Raade!
 Staa mig bi, naar Fienden frister!
 Ræk mig Haand, naar Døet brister!
 Sig: "Vi gaa til Paradis!"

Bernhard af Clairvaux.

Tante Rosalie.

Saa vel Børn som unge Mennesker ere saa ofte tilbøielige til at gjøre Nar af gamle Jomfruer, glemmende rent, at disse ogsaa engang have været unge og livsglade Børn som de selv. Saaledes kom der i vort Hjem en gammel Pige, nær beslægget med Fader og i høi Grad elsket og agtet af ham og Moder. Hun var vel en 60 Aar, da den lille Begivenhed indtraf, som jeg nu vil fortælle, og som lærte os at elske denne gamle Tante.

Hun gik under Navnet Tante Rosalie, ikke alene hos os, men næsten i alle de Familier, hvor hun kom, og hvor hun ved sin hjærlige, opofrende Hjælpsomhed skabte sig Venner blandt Unge og Gamle. Ethvert Hjem, hvor hun kom, havde dyrebare Minder om Tante Rosalie; thi saasnart Sorgen kom til Huse hos dem, var hun der ogsaa og støttede, hjalp og trøstede, til den svandt; og kom Glæden og Lykken, var det altid hendes milde Stemme, der bragte den første Lysenkning til Huset.

Men alt dette lagde vi Børn ikke Mærke til, men derimod til hendes smaa Eiendommeligheder, hendes koparrede Ansigt, hendes Glasøie og røde Næse. Jeg kan saa tydelig se hende for mig; hun var middelhøi, temmelig mager; hendes Træk vare regelmæssig smukke, men stærkt vansirede af Kopar; hendes ene Øie havde et usigelig mildt Udtryk, men Indtrykket forstyrredes ved det andet Døes glasagtige Stirren, saa at hun for vore Barneøine, som kun forstod at bedømme Stallen og ei Sjænen, var meget grim.

Hun bragte altid en stor Pose med, fyldt af alle Herligheder, som hun uddelte blandt Husets Børn; men det forhindrede dog ikke, at vi gjorde Nar baade af hendes gammel-dags Udseende og af hendes Pose, som havde en Størrelse og Form som dem, man brugte et halvt hundrede Aar tilbage i Tiden. Især var min ældre Søster slem til at gjøre Nar af hende og kunde efterligne hendes Gang, Tale og Manerer, saa Enhver kunde hende hende.

En Eftermiddag, da hun havde været hjemme, pyntede min Søster sig ud efter

hende, fyldte en af vore Skoleposer med Klude, farvede endog sin Næse rød, for at Righeden skulde være mere iøinefaldende, og satte sig ned i Sofaen og talte efter hende. Vi Andre lo saa hjertelig heraf, at Ingen af os mærkede Faders Komme. Aldrig har jeg seet Fader saa vred eller rettere bedrøvet over vore Nartigheder som denne Gang. Han talte ikke til os hele Dagen; men om Aftenen kaldte han os ind til sig paa Kontoret, aabnede sit Skrivebord og udtog et lidet Maleri, som forestillede en liden Pige paa en halv Snes Aar, der var ifærd med at fodre en Kalv. Et yndigere Billede af barnlig Ustyld og Renhed kunde man ikke tænke sig, og uvilkaarlig ndbrød min Søster: "O! Fader, hvem er den yndige lille Pige? Aldrig har jeg dog seet et smukkere Barn. Men jeg synes, jeg kender Gaarden; det er jo Døns over i Byen, og se Drengen henne i Porten! naar han ikke havde det vrede Udtryk i sit Ansigt og det stygge Træk ved Munden, saa kunde jeg godt tro, at det var dig; det ligner det Billede, Døns har malet af dig til Moder!"

Fader stod lidt og saa med Bemod paa Billedet; derpaa sagde han, idet han bød os sætte os omkring ham: "Du har seet rigtigt, mit Barn; Drengen med de vrede Mener er mig, og den yndige lille Pige er, — ja, I ville vel neppe tro det — Tante Rosalie. Begge Billeder lignede udmærket. Saaledes, mine Børn, har dette yndige Barneansigt forandret sig, som den Gang straalende af Skjønhed, Sundhed og Godhed. Jeg vil nu kortelig fortælle Eder hendes og til dels min Barndomshistorie.

Min Fader var, som I jo ved, to Gange gift. Min Broder Karl og jeg vare hans Børn med den første Kone; vor Moder døde, da vi vare ganske smaa. En halv Snes Aar efter giftede Fader sig anden Gang med en Enke, der havde en liden Datter, to Aar yngre end jeg. Vor Stedmoder var en forstandig og hjærlig Kone, og hendes lille Pige, det var Tante Rosalie, et af de elskværdigste Børn, jeg har kjendt. Dog skjønnede jeg ikke paa hende den Gang, som I nu ville saa at høre.

Rosalie vandt snart min Faders Kjærlighed

ved sin elskværdige, rene Natur; derover blev jeg meget skynsfuld, da jeg forhen, som den yngste, havde været hans Kjøledægge. Men ikke alene Fader, men ogsaa min Broder Karl vandt Rosalie inden ret længe, hvilket opvakte en stærk Uvillie mod hende hos mig. Han var af en sagtnodig Natur og et meget blødt Gemyt, som stemmede i Alt med denne lille varmhjertede Pige, der ikke kunde taale at se en Skabning lide uden at maatte søge at hjælpe den. Disse to sluttede sig uvilkaarlig sammen, medens jeg, som var en vild, heftig og herskelyg Karakter, stod alene.

Oftest søgte min gode Stedmoder at forene os og bringe Harmoni mellem os; hendes milde Stemme beroligede mig vel i Dieblissheden; men naar jeg ikke hørte den mere, svandt ogsaa den Magt, den havde over mit Sind, og det endte altid med at Rosalie efter et voldsomt Udbrud af min Skynsyge trak sig stik tilbage for mit onde Lume.

Hun elskede alle Dyr, og det var hendes største Glæde i Fritiden at færdes mellem dem, og min Broder var hendes tro Følgesvend og Hjælper. Saasnart hun kom ned i Gaarden, stoffedes alle Hønsene og Rylingerne om hende, og hun havde gjort dem saa tanne, at de aad af hendes Haand.

En Gang havde vi en liden Kalv, som var saa yndelig, at Fader vilde have den slagtet, da han ikke mente, den kunde blive til Noget; men hun bad saa længe for den, at hun fik Lov til, at den maatte leve. Hun og Karl passede den nu med saa megen Omhu, at den ikke alene levede, men blev en stor og suuk Kalv, og dette Dyr var nu hendes særlige Yndling.

En Dag havde jeg længe staaet i Porten, som du ser her paa Billedet, og ærgret mig over, at de ofrede den dumme Kalv al den Omhu, og jeg følte Breden koge i mig over, at de kunde være saa lykkelige sammen, medens jeg gik alene og kjædede mig. Rosalie stod just nu og fodrede den med Grønt, som hun havde hentet i Haven til den, medens Karl var løben ind i Huset efter Melk til den, uden at tage ringeste Hensyn til mine Raab om at komme og lege med mig. Jeg blev saa rasende herover, at jeg, uden at

overveie min egen Dindskab, tog en Sten og vilde kaste efter Kalvens Hoved. Rosalie, som saa mig komme ud af Porten og tage Stenen op, anede min Hensigt, da jeg ofte havde truet med Ugentude, fløi hen til Kalven og omslyngede dens Hoved med sine Arme for at dække den med sit lille Legeme."

Fader holdt inde nogle Minutter, tørrede Svøden af sin Pande, inden han fortsatte; saa sukke han dybt, tog min Søsters Hoved mellem sine Hænder og saa hende vemodigt ind i Diet, idet han sagde: "Stenen faldt, den ramte ikke Kalven, men Rosalies ene Die."

"Fader, Fader," udbrød min Søster, "o! tilgiv mig, o! hvor har jeg været styg og ukjærlig; stakkels Tante, stakkels Fader!" Fader bukke sig over hende, kyssede hendes Pande og fortsatte:

"Jeg kan ikke erindre, hvad der skete strax, jeg var som rent fra Forstanden i flere Dage. Det Første, jeg mindes, var Rosalies blege, indbundne Hoved i Sengen. Mildt og kjærligt hvilede det ene Die paa mig, da jeg aldeles sønderkniust lagde mit Hoved op til hendes, medens jeg hulkede, som mit Hjerte skulde briste. Hun lagde begge sine smaa magre Hænder om min Hals og kaldte mig ved de kjærligste Navne, medens hun bad mig ikke sørge. "Det er Altsammen min egen Skyld," sagde hun; "havde jeg været en god Pige, havde jeg leget med dig, som du bad om, saa var du ikke bleven ond, det siger Moder ogsaa. Men naar jeg nu kommer mig, ville vi altid holde sammen, du, Karl og jeg," og det gjorde vi.

Alt mine Børn, I vide ikke alt det Gode, Tante Rosalie har gjort mig; hun har lært mig at bøde mit Sind, hun har lært mig at elske Gud, hun har lært mig at elske alle hans Skabninger.

Nogle Aar efter blev jeg angreben af Børnekopperne, og da det var vanskeligt at faa Nogen til at pleie mig, fordi Alle vare bange for Smitten, og hendes Moder allerede den Gang var lenket til Sygestolen af et uheldbredeligt Onde, pleiede hun mig Dag og Nat. Da Folk fraraadede hende det, sparede hun kun: "Vor Herre vil nok hjælpe mig," og han hjalp hende. Jeg blev ras, og

men fort efter blev hun angreben af Smit-
ten og hendes vansirede Ansigt, hvori der
dog endnu findes Spor af hendes fornufts
Skønhed, er hendes opofrende Kjærlighed
Styld i.

Gaa nu i Seng, Børn! tænkt paa min
lille Fortælling og stræb at ligne Tante Ro-
salie! Jeg kunde nævne Eder utallige fat-
tige Hjem, hvor Tante Rosalies Besøg, hen-

des milde Ord, hendes Opmuntring, er den
Solftraale, som oplyser den mørke Bei. Jeg
kunde nævne Eder en Mængde Barnejele,
som hun har ført fra Mørket til Lyset. Gud
lade hende endnu i mange Aar bevare Kræf-
ten til at udføre sin ædle Mission her paa
Jorden!"

E. Heger.

Judien.

I kjende Alle Indien, dette store Land i
det sydlige Asien. Det befinnes af den he-
de Zones glødende Sol og er et frugtbart
og rigt Land. Saa rigt paa al Verdens
Herlighed, og saa fattigt, fordi Hinduerne
ere arme Hedninger, der ikke kjende den san-
de Gud. Alle i Indien lever over 120
Millioner Mennesker i Hedenstabetes Mørke og
Glendighed. Landet staar under England.
Den engelske Dronning er Keiserinde af In-
dien. Længe bekjærede dog England sig
Intet om de indiske Undersaatters Sjælsfrelse.
Men siden 1828 ere Missionærer fra mange
kristne Lande begyndte mere og mere at ar-
bejde der, og der skal nu i Indien findes
meget over 300,000 Kristne.

De hedenste Hinduer have mange Millio-
ner forskjellige Guder. Ethvert Stykke Træ
eller Sten, om det ogsaa er nok saa grovt og
ubearbejdet kan blive til en Gud, naar det
salves af den braminske Præst. Ikke blot i
Indien, men ogsaa i England har man Fa-
brikker til Forfærdigelse af saadanne Afguder,
og der drives i Indien en stor Handel der-
med. Det arme Folk tjener disse med den
største Iver.

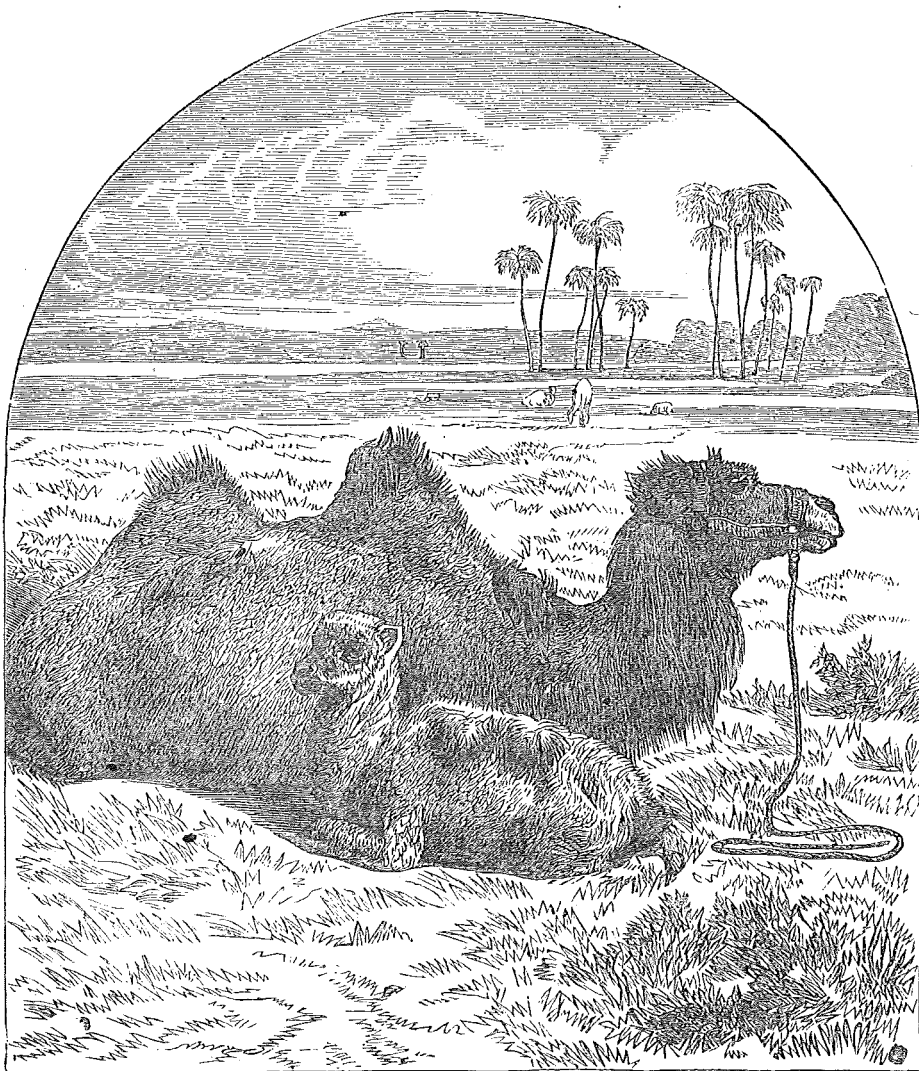
Floden Ganges er en af deres Hovedgu-
der. Dens Vand anse de saa helligt, at den,
som bader sig deri, faar al sin Synd tilgivet
og aften. Det blotte Syn af Floden eller
nogle Draaber Vand af den holde de for
rensende. Gamle og Syge bringes hid og

drufnes eller drukne sig selv. Vort Billede viser os et Egtepar, som staar i Begreb med at ofre sit lille Barn til Ganges; da det skal kastes i Floden, synker dog Moderen ned paa Kne i Smerte. Hær dræbes paa denne Maade en Mængde Pigebørn.

Hvor maa ikke vi takke Gud, som har friet os fra saadan gruelig Synd og Gledighed og givet os kristne Forældre, der be-

handle sine Børn paa en ganske anden Maade! Lad os ret bruge Guds Naades Lys og Kraft til at fries fra Syndens onde Bæsen og Gjerninger, som der desværre i Kristenlande ogsaa findes nok af, og alvorligt bede og arbejde for Guds Riges Komme baade her hjemme og derude i den mørke Hedningeverden!

Kamelen.

Et meget støgt Dyr er Kamelen; der er slet intet Smukt ved dens Skikkelse; men desuagtet er den en af de nyttigste Stabnin-

ger; thi Beboerne af Afrika og Arabien kunne ikke være den foruden.

Kamelen er et Døledyr og befinder sig

bedst i hebe, tørre Landstrøg. Den gode Gud har skabt den for disse triste Egne, hvor intet Træ lyder den trætte Vandrer nogen Skygge den hele Dag, hvor istedetfor saftige Urter og Græs kun haarde og tørre Torne og Tidsler vore, og næsten intet andet Dyr ellers kan leve.

Kamelen spiser kun Planteføde og er ikke kræsen i denne Henseende; men Meget maa det være; thi den har en stor Mave. En gammel Kurv eller en Matte er ofte en velkommen Ret for den.

Maar Kamelen faar kraftig Plantenæring, paa hvilken der falder rigelig Dug om Matten, saa kan den undvære Vand en hel Uge.

Trods sin plumpe Skikkelse bevæger Kamelen sig ualmindelig rasht. Selv en tungt belæsset Kamel kan tilbagelægge gennemsnitlig 4 Mil i Timen. Engod Ridedamel løber ganske bekvemt 100 engelske Mile paa en Dag og kan gjøre dette flere Dage efter hinanden. Ingen Hest var istand til at gjøre det. Saadanne Ridedamer ere meget værdifulde, ligesom hos os de hurtige Løbeheste. En almindelig Kamel kan man kjøbe i Afrika for mindre end 20 Dollars. Der gives endnu Folk, der besidde ligesaa store Kamelhjorde som Hjøb, om hvem vi læse i Bibelen, at han først havde 3000 og siden 6000 af disse Dyr.

En Missionsbøsse.

Ved Slutningen af et Missionsmøde fremtog en Præst endel Bøsser og sagde: "Hvem der vil have en liden Bøsse for at samle til Missionen, kan melde sig. Jeg giver Eder det Raad: Lægges, om muligt, hver Uge Noget deri, og bringer mig ved Aarets Ende Bøsserne igjen. Er der Meget i dem, er det godt; er der Lidet, er det ogsaa godt." Dieblittelig strakte Flere Hænderne frem efter Bøsserne, og Præsten lagde Mærke til, hvorledes en bleg 11aarig Pige, der sad ved Siden af en bleg ung Mand, hvissede noget i Dret paa denne, hendes Fader, der dog rystede sørgmodigt paa Hovedet. "Hvad vil Deres Barn?" spurgte Præsten.

"Alt, hun vil have en Bøsse; men hvad skal hun lægge i den? Jeg er kun en fattig Smedespænd." — "Nu, giv De kun Deres Barn denne lille Bøsse! Kan hun lægge Noget deri, saa er det godt, kan hun ikke, saa skader det jo slet ikke." Straalende af Glæde greb Barnet Bøssen. Da Aaret var omme, sad atter Smedespænden i Missionsmødet endnu blegere end før. For 3 Uger siden var hans Hustru, for 3 Dage siden hans 12aarige Datter død. Bøsserne bleve afleverede; ogsaa Smedespænden kom efter Mødets Slutning hen til Præsten, der søgte at trøste ham, og sagde: "Her er Bøssen; det er det sidste Testamente fra mit Barn. Deri maa være 52 Kreuzer" (en Kreuzer er ikke fuldt en Cent). "Jeg har hver Uge foræret hende en saadan, som hun regelmæssig har lagt i Bøssen, den sidste endnu paa Dødsleiet." Man aabnede Bøssen og talte Pengene; men der fandt man 52 Kreuzer og en Groschen (4 til 5 Cents). Faderen blev forkræftet. "Hvor har Barnet denne Groschen fra? Jeg har aldrig givet hende den, min Hustru heller ikke. Skulde hun have taget den?" Sørgmodig gif den arme Mand bort. Der havde blandet sig en bitter Draabe i den forresten glade Grindring om det afdøde Barn. Mismodig satte han sig i den ene Krog af sin øde Stue. Da traadte en Dame ind, der ofte havde besøgt Barnet i dets Sygdom. Hun skønte, at ved Siden af Smerten over Tabet, endnu noget Andet trykkede Faderen. Da hun erfarede Årsagen til hans Nedslagenhed, kunde hun neppe holde sig for Bevægelse. "O Gud, hvilket Barn De har havt! Tænk, da jeg sidste Gang i Deres Fraværelse besøgte hende, mærkede jeg, at hun laa i Feber og led stor Torst. Jeg gav hende dengang en Groschen og sagde: 'Lad dig for denne atter kjøbe et saadant sjønt, stort Gble (en Appelsin), det vil joale dig.' Og denne Groschen har hun lagt i Bøssen, uden at sige et Ord derom."

Mennesket vil beherske Alt, kun ikke sig selv.

Min Næste.

Til det bekendte Badested Schwalbach var i Maret 1839 en østerrigsk Officer ankommen for der at søge Lægedom mod sine gamle Lidelser. Men Huseierne ønskede ikke gjerne at optage ham; thi han saa ud som et Pig, og ingen Vært vil gjerne have en Døende i Kvarter, fordi det let fører Tab med sig og berøver En Runder. Da den Syge blev løftet ud af Vognen, i hvilken han Skridt for Skridt kom fjørende, erklærede Værten i det "blaae Lam", for hvis Hotel Rudsken holdt, at han beklagede, at han ikke mere havde noget Bærelse ledigt. Manden bad, fremviste sin fulde Pung, vilde betale dobbelt — Alt forgjæves. Da træder en Beboer af samme Hotel hen til Vognen og siger til Værten: "Den Mand der er en nær Slægtning af mig og skal blive her; jeg deler mit Bærelse med ham; han sover i min Seng, og jeg ligger paa Sofaen." Dertil tør Værten iugen Indvending gjøre, og halvt bevidstløs bliver den Syge bragt ind i Sengen. Da han vaagner, spørger han Samaritanen, der har delt sit Bærelse med ham: "De sagde jo forhen, at De var min Slægtning, hvad hedder De da?" — "Gjør Intet til Sagen," indvendte Samaritanen. "Jeg tjener den Herre Jesus, og han har lært mig, hvem der er min Næste; og min Næste er min Broder; hvad angaar det Dem, hvad jeg hedder; jeg spørger ikke efter, hvad De hedder, men hvor jeg kan hjælpe." Den Syge slumrer ind og lukker sine Dine saa hurtigt, at kun en eneste Taare endnu faar Tid til at slippe frem og halvt søndertrykkes. De første Glas af det lægende Schwalbachs Vand maa den Syge drikke i Sengen, de første Bad maa han tage i Bærelset. Samaritanen er hans Bademester og Oppasser og vaager over ham og har modtaget mange Drikkepenge; thi Officeren bedres med hver Dag, og i Glasene og Badene gjød hans Oppasser særegne Lægetræster; thi han forkyndte for ham Jesus Kristus, alle Synderes Frelser. Og da ti eller tolv Dage vare omme, sad den Syge ved Rilden og steg ned i Badet uden Hjælp, og da fire Uger vare

omme, var han helbredet, helbredet baade paa Legeme og Sjæl. og Samaritanens Nødsord: "Den Mand er min nære Slægtning," var bleven til fuld Sandhed; thi han var hans Broder i Kristo.

Men under Fortællingen om den barmhjertige Samaritan i Evangeliet staar der: "Gat hen og gjør ligesaa!"

Slutningsbøn i Skolen paa Tordag.

(Af Ole D. Moe.)

Mel: Hvad kan os komme til for Nød.

Saa solde vi vore Hænder smaa,
Og Hjertet for dig bøie,
O, kjære Fader, du, som ser
Ned til os fra det Høie.
Da vi frembares i dit Navn
Og lagdes i din Fadersavn,
Af Vand og Mand vi fødtes!

Ja, du har indtil denne Dag
Os faderlig ledsaget;
Du har saa herligt ført vor Sag.
Os mod alt Ondt forsvaret.
Vi takke dig af Hjertets Grund
For hver en Uge, Dag og Stund,
Du os ved Haanden ledte!

Vi takke dig for Livets Ord,
Den klare Ledestjerne,
Som du os sendte ned til Jord,
O, har vi fulgt den gjerne?
Vor Fader, styrk os svage Smaa,
At Stjernen hjer vi ret kan faa
Og i dens Lys os glæde!

O Helligaand, hjælp du os Smaa
Til rettelig at bede!
Hjælp, at vi frem i Tro maa gaa
Til Liv og Lys og Glæde,
At vi med barnlig Ydmyghed
Maa følge vor Frelasers Fjed,
Ham stedse elste, lyde!

Saa hjælp os, Fader, Søn og Mand,
I vore Fremtidsdage!

D, før os altid ved din Haand!
 Hjælp Synden at forfage!
 Hjælp os at tro af Hjertets Grund!
 Med No vi se den sidste Stund,
 Med Fryd vi synge: Amen!

Smaastykker.

Falste Demer ere Svaver, der fun om
 Sommeren ere hos os; de ere Gølfiver,
 der fun ere brugelige, naar Solen skinner.

Et årkesløst Menneſkes Dag er iffe An-
 det end en sovnløs Nat.

Aftenſang.

Met: Solen gaar dag Naſen ned.
 Gud, det atter Aften er,
 Snart jeg gaar til Hvile.
 Vær da ogsaa hos mig nær,
 Naadig mig tilsmile!
 Lad mig ſlumre troſtig ind
 Med et Gud hengivent Sind!

Lad de kjære Engle ſmaa,
 Som paa mine Veie
 Følge mig og om mig ſtaa,
 Vaage ved mit Leie!
 Lad mig og i Morgenſtund
 Vaagne troſtig, fro og ſund!

Tak for denne Dag, o Gud!
 Tak for al din Naade!
 Giv, jeg efter dine Bud
 Saa min Gang kan raade,
 At jeg ved min Frelsers Blod
 Faar min ſidſte Aften god!
 Vernt Afſkebold.

Regneſtykke.

Tallet 15 lader ſig dele i 3 Tal ſaaledes,
 at, naar man til det første Tal lægger 2,
 fra det andet drager 2 og man multiplicerer
 det tredje med 2, ſaa faar man altid det
 ſamme Reſultat.

Hvilke ere de 3 Tal?

G a d e.

1. 2. 3.

Paa Bjerget fødtes jeg, og paa de stærke
 Binger

Jeg Liv og Frugtbarhed til Dalen bringer.

3. 1. 2.

Om dette vil jeg ſige blot,
 At det betyder noget Godt.

2. 1. 3.

Guds milde Bud til dig og Alle,
 Som ſig hans Stabninger mon talde.

2. 1. 3. 3. 1. 2.

Naar Ven fra Venen ſkilles maa,
 Som Bud fra Hjertene vi gaa.

Regneſtykket i No. 1 er rigtig løst
 af H. D. S., Le Roy; A. H., Decorah;
 C. F. S. og C. C. T., Newry; D. P.
 J. og L. P. H., Bratsberg; M. D. T.,
 Highland; B. W., Story Co.; J. L., Hou-
 ston; H. C. M., Berlin; B. B., La Croſſe;
 N. P. F., Martell; T. B., Rio; A. J. B.,
 Coon Valley; A. D., Coon Prairie; M. A.
 S., Norway Lake; D. C. B., Hanson; R.
 L., Greenwood; C. B., Lenora; A. D.,
 Caſtle Rock; M. L. S., Holden; L. A. B.,
 Capron; G. T. H., Wanamingo; D. H.
 T., Chippewa Co.; M. A. S., Zumbrota;
 H. T. L., Swan Lake City; A. H. H.,
 Utica; J. L. E., Lumbergh; M. C. D.,
 Langhei; D. D. H., Wild Roſe; C. M.
 S., Hardies Creek; M. D. J., Nicolle Co.;
 M. D. H., New Richland; B. T., Pre-
 ſton; H. J. D., Highwood; M. D., Can-
 by, og H. H.

Gaaden i No. 1 (Muſkat) er rigtig
 løst af J. L., Houſton; B. W., Story Co.;
 N. P. F., Martell og D. H. T., Chippe-
 wa Co., Minneſota.